

ת"פ 38168/01/16 - מדינת ישראל נגד אהוד אולמרט

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 38168-01-16 מדינת ישראל נ' אולמרט

כבוד השופט אביטל חן
בפני
מדינת ישראל
בעניין:

נגד

אהוד אולמרט

גזר דין

הנאשם הורשע על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בביצוע שתי עבירות שיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

1. עובדות כתב האישום

במהלך שנים רבות כיהן הנאשם במגוון תפקידים בכירים ביותר בשירות המדינה וביניהם ראש עיריית ירושלים, שר התמ"ת וראש ממשלת ישראל.

במסגרת תפקידיו אלה, עבדה שולה זקן (להלן: "גב' זקן") כמזכירתו וראש לשכתו.

בין השניים שררה מערכת יחסים הדוקה, במסגרתה תמך הנאשם בגב' זקן וסייע לה כלכלית. במהלך השנים שימשה הגב' זקן יד ימינו של הנאשם.

במועדים הרלבנטיים לכתב האישום, התנהלו נגד הגב' זקן ונגד הנאשם שני הליכים פליליים שונים: האחד, בבית המשפט המחוזי בירושלים, ת"פ 426/09 (להלן: "התיק הירושלמי") והשני בבית המשפט המחוזי בתל אביב ת"פ

עמוד 1

10291-01-12 (להלן: "תיק הולילנד").

במהלך ניהול ההליכים המשפטיים האמורים, המשיך הנאשם לתמוך כלכלית בגב' זקן והעביר אליה סכומי כסף נכבדים, בין היתר על מנת לסייע לה במימון שכר טרחת עו"ד.

1א. אישום ראשון

במהלך חודש 5/11, לקראת פרשת ההגנה בתיק הירושלמי, נפגש הנאשם עם הגב' זקן, לבקשתה, בבית מלון בירושלים.

השניים שוחחו אודות עדותה הצפויה של הגב' זקן במסגרת התיק הירושלמי.

הנאשם סבר כי רק במקרה בו תעיד הגב' זקן כעדת הגנה במשפטם, תוכל התביעה להגיש באמצעותה מסמכים מפלילים (להלן: "היומנים"). נוכח זאת, וביודעו כי גב' זקן מבקשת לסייע לו, ביקש הנאשם לשכנעה שלא תעיד במשפט.

הנאשם הבהיר לגב' זקן כי אם לא תעיד במשפט, לא ניתן יהיה לעשות שימוש ראיתי נגדו במסמכים אותם ביקשה המאשימה להגיש במשפטם, ועל כן הפציר בה להימנע מממתן עדות באומרו: "את לא עולה על דוכן העדים, הוא יכול לקפוץ, לעשות ריקודים באוויר, הוא לא יכול להרשיע אותך... הוא לא יכול להציג את היומנים האלה".

הנאשם ניסה לעורר חשש בליבה של הגב' זקן מפני חקירתה הנגדית, גם ללא קשר ליומנים, באומרו לה: "הוא ירצח אותך... ואת תפלילי את עצמך על דוכן העדים, זה מה שמטריד אותי..."

הנאשם הסביר לגב' זקן, כי גורלם כרוך זה בזה, וכי היה ויורשע, אף היא תורשע בוודאות, ואמר לה "תזכרי דבר אחד, אם אני לא אצא זכאי, אף אחד לא יצא זכאי", זאת על מנת שתפעל בעיקר לטובת האינטרסים שלו.

במהלך חודש 6/11, העיד הנאשם במסגרת פרשת ההגנה מטעמו במספר מועדים. פרשת הגנתה של הגב' זקן היתה צפויה להתחיל ביום 15/9/11.

לאחר סיום עדותו בתיק הירושלמי, במועד אשר אינו ידוע במדויק למאשימה, במהלך חודש 7/11, נפגשו הנאשם והגב' זקן, לבקשתה, פעם נוספת בירושלים. במהלך אותה פגישה, המשיך הנאשם במאמציו להניא את הגב' זקן מן הכוונה להעיד במשפטם, תוך שהוא מנסה לעורר בה חשש מפני הצפוי לה במהלך חקירתה הנגדית: "תשמעי שולה, אני עמדתי שם 24 ימים... את צריכה להחליט, את מסוגלת להיכנס ללחץ, לאבד עשתונות, לאבד את זה, לבכות, לצעוק... והם לא ירשו לך מה שהם ירשו לי..."

ביום 6/9/11 הודיע בא כוחה של הגב' זקן בבית המשפט, כי היא בוחרת להימנע מלהעיד להגנתה.

1ב. אישום שני

ביום 5/1/12, הוגש בבית המשפט המחוזי בתל אביב כתב האישום בתיק "הולילנד".

במהלך חודש 10/12, החל משא ומתן בין באי כוחה של הגב' זקן ובין נציגי המאשימה לקראת כריתת הסדר טיעון

(להלן: "הסדר הטיעון").

בתאריך 28/10/12 נפגשו הנאשם והגב' זקן, לבקשתה, בבית מלון בירושלים, שם סיפרה הגב' זקן לנאשם כי הוצע לה לחתום על הסדר טיעון, וביקשה לשמוע את עמדתו בעניין באומרה: "אין לי עם מי לדבר, יש לי רק אותך לדבר, לא יודעת, מה לעשות?"

הנאשם, אשר הבין כי בעקבות הסדר הטיעון תוזמן הגב' זקן להעיד כעדת תביעה והדבר עלול לפגוע בו, ניסה להשפיע עליה שלא לחתום על הסדר הטיעון.

הנאשם אמר לגב' זקן, שאין מקום בשלב זה להסדר טיעון, וכי הדבר יפגע בו ובסיכויי ההגנה בתיק. במטרה לשכנעה שלא לחתום על הסדר הטיעון, העלה הנאשם בפניה שלל נימוקים, ובין היתר אמר:

"אני בדעה שכל מו"מ עכשיו הוא טעות, תקשיבי למה שאני אומר לך, ככל שהדבר הזה מתרחק מזמן המעשה... זה מקטין את העונש בצורה דרמטית בינתיים יתייצב המצב, תירגע...". עוד הוסיף הנאשם ואמר לגב' זקן: "את לא תעמדי בזה מבחינה נפשית עם התוצאות של זה".

הגב' זקן העלתה בפני הנאשם את מצוקתה הכלכלית, אשר גם בשלה היא מבקשת לסיים את ההליך המשפטי נגדה ולחתום על הסדר טיעון. בתגובה לך, הבטיח לה הנאשם כי ידאג לפרנסתה ולפרנסת בני משפחתה, ואף יחפש עבודה סניגור פרטי ויסייע במימון שכר טרחתו. הנאשם אף הצהיר בפניה כי "מעולם לא היה דבר שהבטחתי ולא קיימתי, מעולם לא".

במטרה לשכנע את הגב' זקן שלא לחתום על הסדר הטיעון, אמר לה הנאשם: "את חייבת אותי לדאוג למשה ולילדים, אדאג למשה ולילדים... רק מה, זה יהיה סידור שהוא לא חד פעמי... אני רק מציע לך לפני שתהיה נוסחה איתם... שלא תחתמי לפני שאני רואה את זה".

בהמשך, ביום 31/10/12, הזמינה הגב' זקן את הנאשם לביתה כדי להראות לו את טיוטת כתב האישום המתוקן במסגרת הסדר הטיעון.

במהלך אותה פגישה, המשיך הנאשם במאמציו לשכנע את הגב' זקן ובני משפחתה, להימנע מלחתום על הסדר הטיעון. במקביל, ביקש הנאשם לוודא, כי אם תחליט לחתום על הסדר הטיעון, הוא לא יפגע מכתב האישום המתוקן בו תודה, והציע לה לשם כך תיקונים אפשריים בניסוחו.

ביום 4/11/12 הודיעה הגב' זקן לבאי כוחה, כי החליטה שלא לחתום על הסדר הטיעון.

2. פרטי ההסדר בין הצדדים בתיק שבפני

בדיון שהתקיים ביום 2/2/16 הציגו הצדדים את הסדר הטיעון, ולפיו, יודה הנאשם ויורשע בשתי עבירות שיבוש מהלכי משפט ויושטו עליו 6 חודשי מאסר אשר ירצו בחופף לעונש המאסר שהושת עליו בע"פ 4456/14 בבית משפט העליון. בנוסף, יושתו על הנאשם מאסר מותנה וקנס בגובה 50,000 ₪.

הנאשם הודה באמצעות באי כוחו בכתב האישום והורשע כאמור.

3. טיעוני הצדדים לעונש

הסדר הטיעון המוצע הינו הסדר טיעון שלם (או סגור), במובן זה שכל פרטי הענישה בו הוסכמו והצדדים מבקשים מבית המשפט לכבד את ההסכם.

3א. טיעוני התביעה לעונש

המאשימה הקדימה וצינה בפתח טיעוניה לעונש את ההליכים האחרים שנוהלו נגד הנאשם, האחד בתיק "הירושלמי", בו נדון הנאשם ל-8 חודשי מאסר (ובענינו תלוי ועומד ערעור בבית המשפט העליון) והשני, בתיק "הולילנד", בו הושת על הנאשם בבית משפט העליון 18 חודשי מאסר. בגזר הדין בתיק "הירושלמי", קבע בית המשפט המחוזי בירושלים כי הנאשם ירצה את עונש המאסר בן שמונת חודשים במצטבר לעונש שהושת עליו בתיק "הולילנד" (ע"פ 4456/14), עונש אותו אמור הנאשם להתחיל לרצות ביום 15/2/16.

התביעה הבהירה כי החקירה המשטרית אשר הוליכה להגשת כתב האישום בהליך שבפניי, התקיימה לקראת תום ניהול ההוכחות בתיק "הולילנד", שכן רק אז החליטה הגב' זקן לשתף פעולה עם גורמי האכיפה ולהעביר את הקלטות שהיוו בסיס ראיתי לאישומים נשוא כתב האישום.

בהתייחס לקלטות ולחומר העולה מהן, ציינה התביעה בטיעוניה לעונש את מערכת היחסים ההדוקה, ארוכת השנים בין הנאשם לבין הגב' זקן, ואת מערך הכוחות אותו הפעיל הנאשם, שהינו אדם דומיננטי, כלפי מי שלכאורה היתה חלשה ממנו, תלויה בו ומחפשת את קרבתו, והכל על מנת להשפיע באמצעותה על תוצאות ההליכים המתנהלים נגדו.

התביעה התייחסה בפירוט לחומרת נסיבות ביצוע העבירה, לפגיעה בערך המוגן של חשיפת האמת בהליך המשפטי, על ידי הפעלת לחץ על הגב' זקן, ראית טובתו הבלעדית של הנאשם והגנה על האינטרסים האישיים שלו עצמו, תוך הבטחת טובות הנאה לגב' זקן, אם תסייע בעדו.

התביעה ציינה עוד במסגרת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כי הנאשם הצליח במשימתו: הגב' זקן נמנעה מלהעיד במשפט בתיק הירושלמי, והתנגדה לחתום על הסדר טיעון בתיק "הולילנד" באותה העת.

בענין השיקולים, שהובילו להסדר הטיעון עם הנאשם ציינה התביעה לחומרא את הפגיעה בטוהר ההליך המשפטי, מערכת היחסים המורכבת בין הנאשם לבין הגב' זקן, פערי הכוחות ביניהם, ומעמדו של הנאשם כנבחר ציבור.

לקולא, ציינה התביעה כי הנאשם עתיד לרצות שני עונשי מאסר שנגזרו עליו במצטבר, לאחר הליכים שנוהלו נגדו במשך כ-7 שנים. עוד ציינה התביעה כנימוק להסדר, כי חשיפת העבירות במועד מוקדם יותר, היתה מביאה להכללתן במסגרת ההליכים המשפטיים בשתי הפרשות האחרות, והן היו ככל הנראה, "נבלעות" בתיקים העיקריים.

בנוסף ציינה בהקשר זה כי המפגשים המתוארים בכתב האישום התרחשו ביוזמת הגב' זקן וכי משקל רב ניתן להודאת הנאשם בעבירות, אליהן מצטרף קלון של ממש, והבאה לידי סיום את כל הפרשיות הסובבות סביב הנאשם בשנים האחרונות. עוד ציינה התביעה בנמקה את ההסדר כי מדובר בפניה של נאשם לשותפו לכתב האישום, בשונה מפניה לעד תביעה, שאז הדברים חמורים יותר.

לשאלת בית המשפט השיבה התביעה כי לטעמה לא קיימות בעיות ראיותיות בתיק, ושורשיו של ההסדר אינם נעוצים בבעיות ראיותיות.

בענין מתחמי הענישה הראויים בעבירה טענה התביעה כי אינה מחוייבת לטעון למתחמים משמדובר בהסדר הכולל ענישה מוסכמת, אך עם זאת פירטה כי לדעתה מתחם הענישה נע בין מאסר מותנה למספר חודשי מאסר.

ביחס לחפיפת העונשים טענה התביעה כי ברירת המחדל על פי הפסיקה הינה ריצוי עונשי מאסר בחופף, בפרט שעה שמדובר בשיבוש הליכים בתיקים שניהולם הסתיים, כפי שהתרחש במקרה שבפנינו.

3ב. טיעוני ההגנה לעונש

בפתח טיעוניו לעונש טען הסנגור כי ההסדר המוצע מאוזן, נמצא בגבולות מתחם הענישה הראוי, ואף בחלקו העליון של המתחם.

עוד טען, הסנגור כי לא מתקיימים טעמים שבעטיים יימנע בית המשפט מלכבד את הסדר הטיעון בהתאם לכללים שגובשו בע"פ 1958/98 פלוני נ' מדינת ישראל, הוא פסק הדין המנחה בענין כיבוד הסדרי טיעון.

לטענת הסנגור יש להעניק משקל רב לעובדה לפיה הסדר הטיעון נעשה מול פרקליט המדינה ולמעשה, שיקולי התביעה נשקלו על ידי גורם כה בכיר, עד שאי כיבוד ההסדר יפגע פגיעה ממשית במעמדה של התביעה.

בניגוד לעמדת התביעה, סבור הסנגור כי הראיות בתיק אינן נקיות מספק או קושי, אלא שהנאשם מבקש לשים קץ לפרשיות המשפטיות אשר ליוו אותו משך שנים ארוכות ובגינן הינו עתיד לרצות עונש מאסר לתקופה ממושכת.

גם האינטרס הציבורי מחייב, לדברי הסנגור, לכבד את הסדר הטיעון.

ביחס לנסיבות ביצוע העבירה מציין הסנגור כי טיב האמירות שהשמיע הנאשם באזני הגב' זקן ממקמות את הנאשם ברף הנמוך של העבירה, משמדובר בעצה שנתן לגב' זקן, בהתאם לפנייתה.

לענין חפיפת עונשי המאסר, הפנה הסנגור לסעיף 45 לחוק העונשין ולפסיקה בהקשרו, לפיה, ברירת המחדל במצב שבפנינו הינה ריצוי עונש המאסר בחופף מתוך שיקולים ערכיים-הומניים.

מוסיף הסנגור כי יש לבחון את ההסדר כ"עסקת חבילה", הכוללת מחד עונש מחמיר בן 6 חודשים, לצד קביעת אופן ריצוי המאסרים בחופף. בהביטנו על ההסדר כמקשה אחת, ראוי לקבוע לדעת ההגנה כי מדובר בהסדר סביר ומאוזן.

הסנגור אינו נוקב במתחם ענישה אך סבור כי העונש עליו הוסכם, מצוי בחלקו העליון של המתחם ומפנה לפסיקה בעבירות שיבוש מהלכי משפט על כל גווניה, כאשר מנעד העונשים נע בין מאסר מותנה למספר חודשי מאסר בפועל.

עוד מפנה הסנגור תחת השיקולים לכיבוד ההסדר, את בית המשפט לכך שההסדר כולל עונש מאסר מותנה וקנס גבוה בשיעור 50,000 ₪.

לטענת הסנגור יש להעניק משקל כבד למחיר היקר אותו משלם הנאשם מתוקף היותו איש ציבור, בשונה מאזרח מן השורה העומד לדין, ונהנה מאנונימיות ומחיסיון יחסיים.

הסנגור מזכיר כי בהודאתו, חוסך הנאשם זמן שיפוט יקר, ושם קץ לכל הפרשיות המעסיקות את הציבור מזו תקופה ארוכה.

במסגרת נסיבותיו האישיות של הנאשם, מפנה הסנגור למסמכים שהוגשו בתיק "הירושלמי" בשלב הטיעונים לעונש, ולקביעות בית המשפט שם, ומציין את פעילותו הציבורית הענפה וארוכות השנים של הנאשם בתפקידים שונים, ואת תרומתו לחברה ולמדינה.

4. דיון וגזירת דין

4א. מתחם העונש ההולם

הגשת הסדר טיעון שלם ולפיו הוסכם על כל רכיבי הענישה (בשונה מהסכמה על טווח ענישה), אינה פוטרת את בית המשפט מהתייחסות לכללי הבניית ענישה בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין התשל"ז 1977. [ראה: ע"פ 512/13 פלוני נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 4/12/13); ע"פ 6799/14 אופיר נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 16.3.2015)].

בית המשפט נדרש לבדוק את סבירותו של הסדר הטיעון, ועל מנת שיוכל לעשות מלאכתו זו נאמנה עליו ללמוד בין היתר, אם העונש עליו הוסכם עומד במתחם העונש ההולם, והאם מתאים הוא לנאשם במסגרת הבניית הענישה הנוהגת.

כתב האישום מונה שתי עבירות של שיבוש מהלכי משפט בגין שני אישומים נפרדים.

ניתן לראות בשני האישומים מסכת עבריינית אחת, בין היתר בשל זהות הצדדים, הדימיון בין האירועים והתכלית המשותפת העומדת מאחורי המעשים, בהתאם ל"מבחן הקשר ההדוק" אשר אומץ בדעת הרוב בע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 29/10/14) והפסיקה שבעקבותיו (ע"פ 2519/14 קיעאן נ' מד"י. (מיום 29/12/14); ע"פ 4289/14 חנונה וברבי נ' מדינת ישראל (מיום 21/1/15); רע"פ 4760/14 אדוארד קיסלמן נ' מדינת ישראל (מיום 7/5/15), וע"פ 1261/15 מד"י נ' יוסף דלאל (מיום 3/9/15).

יש לקבוע איפא עונש כולל לשני האישומים.

בבסיס גזירת הדין עומד עקרון ההלימה, ולפיכך יש להשית על הנאשם עונש שיבטא יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו, ומידת אשמו של הנאשם, ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו.

לשם כך, נדרש בית המשפט לבחון מהו הערך החברתי הנפגע מביצוע העבירות, מה מידת הפגיעה בערך החברתי שנפגע, מדיניות הענישה הנוהגת והנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

4ב. הערך המוגן ומידת הפגיעה בו

התכלית העומדת מאחורי העבירה של שיבוש מהלכי משפט הינה הגנה על טוהר ההליך השיפוטי ותקינותו, ויכולת התביעה ובתי המשפט להגיע אל חקר האמת, תוך הגנה על שלטון החוק.

ברע"פ 153/99 אלגד נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 29/8/2001) נאמרו בעניין זה הדברים הבאים:

"ביסוד שיטת המשפט שלנו מעוגן העיקרון שלפיו הליכי משפט קשורים קשר אמיץ עם החובה לומר אמת בכל הליכים שהועדו לעשיית משפט. אשר על כן בהקשרם של הליכים לעשיית משפט, החובה לומר אמת אינה רק בגדר חובה מוסרית אלא היא אף חובה משפטית הנגזרת מהוראות החוק וממהותו של ההליך המשפטי. חשיפת האמת ועשיית צדק

הן מהתכליות המובהקות של ההליך הפלילי...שקר ביודעין בחקירה משטרתית פוגעת בהכרח בערך החברתי של גילוי האמת ושל עשיית משפט אמת. היא אף עלולה לפגוע בתקינותה של החקירה הקונקרטית שבמסגרתה נאמר השקר ועקב כך לפגוע באינטרס עשיית הצדק ובשמירה על טוהר ההליך הפלילי בכל שלביו".

עבירת שיבוש הליכי המשפט נחזית להיות לכאורה כעבירה הנלווית לעבירה אחרת, החמורה ממנה, ובדרך כלל כך הם פני הדברים.

במקרה שבפני, וכפי שיפורט בהרחבה תחת "הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה", סבור אני כי מדובר בפגיעה קשה ומשמעותית בערך המוגן, נוכח הסיכון שעמד על הפרק בהרשעה בשני תיקים חמורים מאוד, מעמדו הרם של הנאשם כנבחר ציבור, בשל אופי הדברים שנאמרו בניסיונות למנוע מהגב' זקן למסור עדות, תוך ניצול כוחו, והשפעתו של הנאשם על הגב' זקן, שהיתה תלויה בו גם כלכלית לרבות בזמן ביצוע המעשים, כמתואר בכתב האישום, ובשל השגת התוצאה המיוחלת - הטיית ההליך השיפוטי ומניעת גילוי האמת.

ג. מדיניות הענישה הנוהגת

במרבית המקרים נלווית עבירת השיבוש לעבירות אחרות, ומתחמי הענישה שנקבעו לאורך הפסיקה בערכאות השונות, אינם מופרדים מן העונשים בעבירות העיקריות.

סקירת הפסיקה מלמדת כי קיים קושי לאתר מקרים דומים למקרה שבפנינו, ולהלן תובא גם פסיקה המשיקה לנסיבות האירוע שבפני, ממנה ניתן יהא לגזור את מדיניות הענישה הנוהגת:

בע"פ 8107/13 שלמה כהן נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 17/1/16), אישר בית המשפט העליון מתחם ענישה הנע בין 3 ל-9 חודשי מאסר, שנקבע בת"פ (מחוזי-ב"ש) 39860-03-10 בגין ביצוע שתי עבירות שיבוש מהלכי משפט ושתי עבירות הדחה בחקירה, בהן הורשע הנאשם. על פי כתב האישום, פנה הנאשם לשני מתווכים פלשתינאים, קשר עימם קשר לסחור בהיתרי כניסה לישראל, עת פגש בהם במהלך דיוני המעצר, וביקש מהם לשתוק בחקירה בתמורה לעזרתו. לאחד מהם אף שלח המערער סנגור מטעמו. בפסק הדין בבית המשפט המחוזי (ת"פ 39860-03-10), נאמרו הדברים הבאים:

"סבורה אני כי בנסיבות העניין, בשים לב לערכים המוגנים שנפגעו עקב ביצוע עבירות השיבוש וההדחה, ובראשם הפגיעה בערך גילוי האמת, ובהינתן הנסיבות שאינני סבורה כי יש לקבוע כי מן החמורות הן, יש להעמיד את מתחם העונש ההולם נע בין 3 ל-9 חודשי מאסר."

בת"פ (מחוזי-ת"א) 7455-03-13 מדינת ישראל נ' ג'קי יעקב מור (שבירו) (ניתן ביום 12/8/15), שם הורשע הנאשם לאחר ניהול הוכחות בשורה ארוכה של עבירות שהשתרעו על פני אישומים רבים, בכללן שתי עבירות שיבוש מהלכי משפט. הנאשם בהיותו עצור עד תום ההליכים, התקשר מבין כתלי בית המעצר לשניים מעדי התביעה במטרה ליצור בעדים תלות ומחויבות, ולהטות את עדותם לטובתו.

בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם הענישה לשתי עבירות השיבוש נע בין 6 חודשי מאסר מותנים לבין 7 חודשי מאסר בפועל.

בת"פ (מחוזי-ת"א) 61784-01-13 מדינת ישראל נ' בר ואח' (ניתן ביום 4/6/15), הורשע הנאשם ששימש בזמנים הרלבנטיים כראש עיר, בקבלת שוחד ובעבירות נוספות, בהן שיבוש מהלכי משפט, בכך שבסמיכות למועד החקירה עמוד 7

נפגש עם אחד המעורבים בפרשה לצורך תיאום גרסאות, וכן ביצע שורה של פעולות שתכליתן מניעת גילוי האמת והכשלת הליך החקירה הפלילית שהתנהל נגדו. בגין עבירת השיבוש קבע בית המשפט המחוזי מתחם הנע בין 3 ל-8 חודשי מאסר.

בע"פ (מחוזי-ת"א) 70829/01 מדינת ישראל נ' דוד באן ואח' וערעור שכנגד (ניתן ביום 2/10/2003), דן בית המשפט בעניינם של מערערים שהורשעו לאחר ניהול הוכחות בעבירה של שיבוש מהלכי משפט. על פי הנתען בכתב האישום, לבקשת אחר, עמו היו בקשרים משפחתיים וחבריים ניהלו המערערים חשבונות בנק על שמם ועל שם קרובי משפחתם, אשר שימשו כחשבונות כיסוי לפעילות בלתי חוקית של האחר בניירות ערך. משיידעם האחר בדבר קיומה של חקירה פלילית המתנהלת נגדו, תיאמו המערערים גרסאות, תוך הסתרת מעורבותו של האחר בחשבונות.

בית משפט המחוזי הותיר על כנו עונש מאסר מותנה בן 12 חודשים שהשית בית משפט השלום על כל אחד מן הנאשמים, והקל בגובה הקנס, כך שעל כל אחד מן הנאשמים הושת קנס בגובה 45,000 ₪. בקשת רשות ערעור של המדינה על קולת העונש ואי השתת מאסר בפועל, נדחתה.

בת"פ (שלום ים) 1777-08-10 מדינת ישראל נ' קאק (ניתן ביום 15/7/12), הורשע הנאשם בשיבוש מהלכי משפט, בשל תיאום גרסאות עם בנו, בכך שהציג עצמו כמי שנהג ברכב וגרם לתאונה. בית משפט השלום השית על הנאשם 3 חודשי מאסר בפועל, 4 חודשי מאסר מותנה וקנס בסך 1,000 ₪.

בת"פ (שלום-נתניה) 21573-07-09 מדינת ישראל נ' אסרסה (ניתן ביום 28/1/10), הורשע הנאשם בעקבות הסדר טיעון בשיבוש מהלכי משפט, בכך שבמהלך ביצוע עימות בינו לבין המתלונן, בחקירתו במשטרה, הפנה לעבר המתלונן תנועה המורה לו להפסיק לדבר. הנאשם, צעיר בן 22 שנה, בעל עבר פלילי מכביד, בין היתר בעבירות אלימות. הסדר הטיעון הושג על רקע קשיים ראייתיים משמעותיים, ולאחר שהנאשם שהה במעצר במשך כ-3 שבועות. בית המשפט השית על הנאשם מאסר מותנה בן 8 חודשים.

בת"פ (שלום-אשקלון) 29211-03-14 מדינת ישראל נ' לגטבי (ניתן ביום 23/12/14), הורשע הנאשם על יסוד הודאתו בשורה של עבירות בהן הפקרה לאחר פגיעה בתאונת דרכים, גרימת חבלה, ונהיגת רכב בפסילה. בנוסף, הורשע הנאשם בעבירה של שיבוש מהלכי משפט בכך שהדיח את הנוסעים ברכבו למסור הודעת שקר לפיה לא נכח בזירת התאונה, ואף נקט פעולות בכוונה למנוע ולהכשיל הליך שיפוטי. הצדדים הציגו לבית המשפט הסדר טיעון "פתוח". בית המשפט קבע מתחם ענישה לעבירת השיבוש, הנעה בין מאסר לריצוי בעבודות שירות ובין שנת מאסר בפועל.

עינתי בפסיקה נוספת, שהוגשה על ידי ההגנה ולא מצאתי מקום להביאה בפרק זה, משמדובר בנסיבות בהן לא ניתן לבדוד את עבירת השיבוש מיתר העבירות (תפ"ח מדינת ישראל נ' ביטון (37202-02-15); ע"פ 3712/08 אליעזר שוובר נ' מדינת ישראל; ת"פ 2898/02 מדינת ישראל נ' מחמד בכרי).

4ד. נסיבות הקשורות בביצוע העבירה

במסגרת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה יש ליתן את הדעת למערכת היחסים הקרובה שנוצרה בין הנאשם לבין הגב' זקן לאורך השנים, במסגרתה טיפח הנאשם את הגב' זקן וקדמה כלכלית ותעסוקתית, עד לתפקיד הרם אותו מילאה כמנהלת לשכתו ומזכירתו, כיד ימינו, כאשר סודו וכמי שחפצה ביקרו.

מערכת יחסים זו היוותה קרקע פוריה לביצוע העבירות בהן הורשע הנאשם.

בעקבות ההליכים המשפטיים שנוהלו נגד השניים כמתואר בכתב האישום, בהזדמנויות שונות, יזמה הגב' זקן מפגשים עם

הנאשם, אליהם הגיע כשמטרתו ברורה, והוא מבקש להניא את הגב' זקן מלשתף פעולה בהליכים המשפטיים המתנהלים נגדה. זאת עשה הנאשם משום שסבר כי פעולותיה יחרצו את גורלו וירעו את מצבו.

על פי האישום הראשון, שכנע הנאשם את הגב' זקן להימנע מלהעיד בתיק הירושלמי, ועל פי האישום השני, הפציר בה שלא לחתום על הסדר הטיעון שהוצע לה בתיק הוילנד. זאת עשה הנאשם תוך הפעלת לחצים על הגב' זקן, בהבטיחו לה טובות הנאה בהיקפים גבוהים, כמתואר בכתב האישום, והכל בדרך של איום מרומז וזריעת חשש, תוך ניצול כוחו והשפעתו על הגב' זקן, שהיתה אותה עת תלויה בו כלכלית, לרבות במימון שכר טרחת עורך דינה בהליכים המשפטיים, שהתנהלו נגדה, כשהנאשם מבין את משמעות מעשיו, אך לנגד עיניו עומד אינטרס צר ויחיד המתמצה ברצונו להציל את עורו מההליכים המשפטיים המתנהלים נגדו.

לאחר ששקלתי את מידת הפגיעה בערך המוגן, מדיניות הענישה הנוהגת והנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, אני סבור כי מתחם הענישה בגין שתי עבירות השיבוש בתיק שבפני נע בין 3 ל- 9 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה וקנס.

5. האם יש לכבד את הסדר הטיעון בין הצדדים?

בע"פ 1958/98 פלוני נגד מדינת ישראל, אשר זכה בפסיקה לשם "פסק דין הסדרי הטיעון (ראה להלן: דנ"פ 1187/03) ומהווה פסק דין מנחה בסוגיה, קובע בית המשפט העליון את חשיבותם של הסדרי הטיעון בהליך המשפטי והאינטרס הציבורי בקיומם:

"הכול מסכימים כי האינטרס הציבורי במובנו הרחב מחייב את בתי-המשפט לעודד קיומם של הסדרי טיעון. קיום הסדרי טיעון מאפשר פריסה רחבה יותר של אכיפת החוק ובכך יש כוח מרתיע כשלעצמו, העשוי לאזן את אפקט ההקלה בעונש במקרה הקונקרטי. הסדר טיעון אשר נכרת בהתאם לכללים ועל-פי שיקולים ראויים, מקצר את עינוי הדין של הנאשם ושל נאשמים פוטנציאליים הממתינים לכתב-אישום נגדם. ההסדר מסייע לרשויות האכיפה בהעמדת עבריינים נוספים לדין, והוא מבטיח ענישה שאינה מרוחקת בזמן ממועד ביצוע העבירה. הוא חוסך את המשאבים הרבים המושקעים בניהול הליך פלילי, לעתים מורכב וממושך, המכביד הן על התביעה הן על הנאשם, והוא מפנה את בית-המשפט העמוס לעיפה לעיסוק בתיקים אחרים. מבחינה ערכית, יש להסדר הטיעון ערך מוסף כאשר העברין מקבל על עצמו אחריות למעשיו. בנוסף על כל אלה, הסדר טיעון מסייע לנפגע העבירה בהביאו בחשבון את הצורך בשיקומו המהיר ובמניעת פגיעה נוספת בו עקב העדתו..."

כלל הוא כי בית המשפט אינו צד להסדר הטיעון צדדים ואין הוא מחויב לאמצו. לצד זאת, נוכח חזקת התקינות ממנה נהנית התביעה, ולפיה, התביעה, כרשות מנהלית ממלאת תפקידיה וחובותיה כלפי הציבור בתום לב ומשיקולים ענייניים.

5א. סבירות הסדר הטיעון

בע"פ 4722/91 מרדכי מרקוביץ נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 21/2/1993) אימץ בית המשפט העליון את גישת האיון ולפיה:

"על בית המשפט לבחון, אם נעשה בעיסקה איון הולם בין טובת ההנאה שהיא מעניקה לנאשם - בין העונש המוצע בה, בהשוואה לנורמת הענישה המקובלת בהתחשב בחומרת העבירה ונסיבותיה ובנסיבותיו של הנאשם - לבין התועלת שיש

בה לאינטרס הציבורי, בהתחשב במטרה שלשמה נעשתה העיסקה."

בע"פ 1958/98 שאוזכר לעיל, חזר בית משפט העליון על הדברים, בקבעו כי:

"...אין בית המשפט פטור מקביעה עצמאית של נקודת האיזון הראויה בין טובת ההנאה הצומחת לנאשם מהסדר טיעון לעניין העונש, לבין אינטרס הציבור כפי שהוא בא לידי ביטוי בעונש שבית-המשפט גוזר"

בע"פ 7132/02 אופיר פרץ ואח' נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 20/1/2003), דן בית המשפט בעניינם של מערערים שהורשעו בדין בבית המשפט המחוזי בעקבות הסדרי טיעון שנערכו עמם, אך הוטלו עליהם בסופו של יום, עונשים חמורים במידה רבה מן העונשים שהתבקשו בהסדר.

בית המשפט העליון מפי כב' השופטת דורנר פסק כי המבחן לפיו:

"העדר יחס, במידה משמעותית, בין העונש המוסכם והעונש הראוי, דיו כדי להצדיק דחייתו של הסדר טיעון (...ע"פ 442/91 אסיס נ' מדינת ישראל), אינו מקובל עוד".

בהפנותה לפסק הדין פלוני (ע"פ 1958/98 שאוזכר לעיל), מוסיפה ומציינת כב' השופטת דורנר בע"פ 7132/02 הנ"ל:

"נתקבל המבחן שעל-פיו יידחה הסדר טיעון אם אינו מבטא את האיזון הראוי בין האינטרסים השונים, ובהם העונש הראוי, פגם משמעותי או טעות בשיקולי התביעה, מחד גיסא, וציפיות הנאשם, שינוי מצבו לרעה והאינטרס הציבורי בקיום הסדר הטיעון שלו יש לתת משקל כבד, מאידך גיסא."

בע"פ 1958/98 קבע בית המשפט העליון כי אף אם הסדר הטיעון שהוצג אינו מתיישב עם עקרון ההלימה, עדיין יש לכבדו ובלבד שהתביעה ערכה איזון מתאים בין ההקלה שניתנה לנאשם לבין התועלת הציבורית שהיתה כרוכה בעריכת ההסדר.

עוד נקבע כי נקודת המוצא היא מידת העונש המוצע בשים לב לסוג העבירה, לחומרתה ולנסיבות ביצועה. על בית המשפט לבחון אף את נסיבותיו האישיות של הנאשם ולשקול שיקולי מדיניות של ענישה ראויה.

לצורך בחינת התקיימותו של איזון ראוי בין האינטרס הציבורי לבין מידת ההקלה שניתנה לנאשם, על בית המשפט לשאול, מה העונש שהיה משית על הנאשם ללא הסדר הטיעון ומהי מידת ההקלה שניתנה לו בעקבות ההסדר.

את מידת ההקלה יבחן בית המשפט על פי הנתונים הבאים, כפי שנמנו בע"פ 1958/98 הנ"ל:

"מידת הוויתור שוויתר הנאשם נוכח סיכויי ההרשעה או הסיכוי אלמלא ההסדר...שיקוליה הפרטניים של התביעה בנסיבות הענין הנדון. כך למשל ייתן דעתו על הקשיים הצפויים בניהול המשפט, לרבות ריבוי עדים, הצורך בגביית עדויות מעדים שאינם בארץ, התחשבות בנפגע העבירה... כן יתן בית-המשפט דעתו על האינטרס הציבורי שבהשגת הודיית הנאשם ובקבלת אחריות למעשיו... עוד יביא בחשבון את האינטרס הציבורי במובנו הרחב - החיסכון בזמן שיפוטי ובמשאבי התביעה...על כל אלה יש להוסיף כי שיקול משמעותי...הן ציפיותיו של הנאשם...שיקול זה הוא בוודאי שיקול משפיע, שעל בית-המשפט לשקול בטרם דחיית הסדר טיעון. עם זאת שיקול זה יבחן על ידי בית-המשפט בשים לב ליתר

נתוני התיק שלפניו ובמסגרת שקילת היחס ההולם שבין טובת ההנאה שניתנה לנאשם בנסיבות הענין, לבין האינטרס הציבורי במובנו הצר והרחב.

על בסיס עקרונות אלו, נפנה לבחון את שאלת סבירותו של הסדר הטיעון שבפני.

סבירות הסדר הטיעון במקרה שלפניו תיבחן הן ביחס לעונש שהוסכם בין הצדדים, והן בשאלת חפיפת עונש המאסר בתיק שבפני עם עונש מאסר בתיק אחר.

5ב. קביעת העונש המתאים

נקודת המוצא בדיון זה הינה קביעת העונש שהיה מושת על הנאשם אלמלא הסדר הטיעון. לשם כך יש לבחון את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה ונסיבותיו האישיות של הנאשם שבפני.

מתחם העונש ההולם כפי שנקבע לעיל יעמוד בנסיבות העבירה בנסיבות העבירה על 3 עד 9 חודשי מאסר בצירוף מאסר מותנה וקנס.

נסיבותיו האישיות של הנאשם ידועות, זכו להתייחסות ולקביעות בגזרי הדין שניתנו בתיקים האחרים ואין צורך לחזור עליהם בהרחבה. בקליפת אגוז יצוין כי הנאשם, שהינו כיום בן 70 שנה, כיהן במשך שנים ארוכות מאוד בתפקידים ציבוריים רמים ביותר, בין היתר, כראש העיר ירושלים, כשר וכראש ממשלה.

מעבר לעשיה הציבורית, הנאשם בעל זכויות רבות, ותואר כאדם "טוב ומיטיב, איש דואג, אכפתי, מחבק..." (גזר הדין מיום 25/5/15 בת"פ 426/09 בבית המשפט המחוזי בירושלים), הפועל למען הזולת ותורם ממרצו ומשאביו לחברה.

בעקבות החקירות וההליכים המשפטיים שנוהלו נגד הנאשם, שילם הנאשם מחיר כבד בעצם אובדן מעמדו, כבודו ופגיעה אנושה גם בממונו ובחירותו.

הנאשם נטל אחריות על ביצוע העבירות, הודה בביצוען וחסך זמן שיפוטי ניכר.

אקבע איפא, כי בנסיבות שפורטו, מסגרת הענישה בת 6 חודשי מאסר כפי שהוסכמה בין הצדדים הינה ראויה, גם על פי המתחמים שנקבעו בפסיקה לאורך השנים.

ג. חפיפת עונשים:

במסגרת הסדר הטיעון עותרים הצדדים לחפיפת מלוא תקופת המאסר שתושת על הנאשם בתיק שבפני עם תקופת המאסר שהושתה עליו בבית המשפט העליון בתיק ע"פ 4456/14 שם נגזר דינו ל-18 חודשי מאסר.

עיקר הבעיה לטעמי בתיק שבפני נעוצה בשאלת סבירות הבקשה לחפוף את מלוא תקופת המאסר באופן שהנאשם לא ירצה ולו יום מאסר אחד בגין העבירות שבפני.

בענין זה טען ב"כ הנאשם כי ברירת המחדל במקרה של מספר תקופות מאסר היא ריצויין בחופף, תוך שהוא מפנה לסעיף 45(ב) לחוק העונשין ולפסיקות שונות המלמדות לטעמו על הרציונל מאחורי הדברים.

כך למשל הפנה הסנגור לרע"ב 542/11 מדינת ישראל נ' יצחק ספיר לפיו נקודת המוצא של המחוקק בענין סעיף 45 (ב) הינה "להקל עם הנאשם בענין זה", ולע"פ 237/80 מדינת ישראל נ' קורטאם הקובע כי: "רצה המחוקק לאפשר לו (למי שנדון פעמיים-א.ח) בדרך כלל לכפר על עוונותיו על-ידי ריצוי עונש אחד ויחיד, היינו על העבירה הכבדה ביותר"

איני מקבל עמדה זו של ההגנה. סעיף 45 (ב) לחוק העונשין קובע לטעמי כלל פרשני-טכני, ולפיו במקום בו לא נאמר מפורשות בגזר דין מאוחר, כי עונש המאסר המוטל על נאשם ירוצה במצטבר כולו או חלקו, לעונש המאסר שהוטל בגזר הדין שקדם לו, יחפפו העונשים באופן שהנאשם ירצה את תקופת המאסר הארוכה.

וזו לשון הסעיף:

"מי שנדון למאסר ולפני שנשא כל ענשו חזר ונידון למאסר, ובית המשפט שדן אותו באחרונה לא הורה שישא את ענשי המאסר, כולם או מקצתם, בזה אחר זה, לא ישא אלא עונש מאסר אחד והוא של התקופה הארוכה ביותר." (הדגשה שלי-א.ח)

מלשון הסעיף עולה באופן ברור כי רק במקום בו בית המשפט לא התייחס לאופן ריצוי העונשים, תהיה ברירת המחדל ריצוי בחופף.

דעתי מצטרפת בענין זה לגישה לפי סעיף 45 לחוק העונשין אינו קובע עקרון מנחה של חפיפת עונשים אלא כלל פרשני במקרה של חסר.

זאת ועוד, עקרון ההלימה שנקבע בתיקון 113 לחוק העונשין והפסיקה שניתנה לאחר התיקון בענין זה, מחייבים לטעמי גישה זו.

בע"פ 1552/15 גואל נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 4.6.15), נקבעו הדברים הבאים:

"איני סבור שהמדינה יכולה לסמוך על עמדתה בהוראת סעיף 45 (ב) הנזכרת. מדובר בהוראה טכנית - פרשנית - ניטרלית, שנועדה אך למלא את החסר מקום שבית המשפט לא קבע במפורש אם העונשים ירצו באופן חופף או במצטבר. הוראה זו אינה קובעת עיקרון מנחה של חפיפת עונשים ולא הכרעה ערכית לפיה בנסיבות כאלה ראוי לקבוע עונשים באופן חופף".

ובהמשך נאמר באותו פסק דין:

"יפים לשאלת החפיפה בין העונשים דבריו של חברי, השופט מ' מזוז, לפיהם עקרון ההלימה, שנקבע כאמור כעקרון המנחה בענישה, מחייב כי לכל מעשה עבירה בגינו הורשע הנאשם יינתן ביטוי הולם בקביעת עונשו, בעיקר כאשר מדובר באירועים נפרדים. במקרים כאלה, חפיפת עונשים אינה מתיישבת לכאורה עם עקרון ההלימה, ובעיקר ככל שמדובר בחפיפה מלאה של עונשים, ומחייבת הנמקה משכנעת (ע"פ 7907/14 ואזנה נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 16 (22.2.2015))."

וכך נפסק בע"פ 7907/14 ואזנה נ' מדינת ישראל:

"אכן, ההסדר החדש (תיקון 113 לחוק העונשין א.ח.) אינו שולל את שיקול דעת בית המשפט לקבוע חפיפת עונשים, אולם עקרון ההלימה, שנקבע כאמור כעקרון מנחה בענישה, מחייב כי לכל מעשה עבירה בגינו הורשע הנאשם יינתן ביטוי הולם בקביעת עונשו, בעיקר כאשר מדובר באירועים נפרדים. במקרים כאלה, חפיפת עונשים אינה מתיישבת לכאורה עם עקרון ההלימה, ובעיקר ככל שמדובר בחפיפה מלאה של עונשים, ומחייבת הנמקה משכנעת. ראוי להביא בהקשר זה דברים שנאמרו על ידי בית משפט זה בנוגע להוראות סעיף 45 לחוק, שנים לא מעטות קודם לתיקון 113, המשקפים את התפיסה של עקרון ההלימה לעניין חפיפת עונשים:

תפקידו הראשוני של בית המשפט הוא לקבוע אם מוצא הוא להורות שעונשי המאסר ירוצו במצטבר, ורק אם לא עשה כן תרוצה התקופה הארוכה במבין השתיים. מכאן שהוראת בית המשפט כי עונשיה מאסר ירוצו במצטבר, אינה החריג ולא צריכות להתקיים נסיבות מיוחדות כדי שבית המשפט יורה כן. נהפוך הוא ומטבע הדברים ראוי שאדם יישא את מלוא עונשו על כל אחת מן העבירות אותן הוא עובר ולא 'ייהנה מהפחתה' של מאסר שהושת עליו רק משום שהושת עליו מאסר נוסף בגין עבירה אחרת" (ע"פ 5443/98 מדינת ישראל נ' מנשרוב)

הנה כי כן, דורשת פסיקת בית המשפט העליון מן הזמן האחרון בענין גואל ובענין ואזנה, ולאחר תיקון 113 לחוק העונשין, כי באירועים נפרדים יגזרו עונשים נפרדים.

עוד קובעת הפסיקה כי חפיפת עונשים אינה מתיישבת עם עקרון ההלימה, זאת במיוחד כאשר מדובר בחפיפה מלאה של עונשים, שם מחויבים אנו ב"הנמקה משכנעת".

זה המקום לציין, כי האירועים נשוא כתב האישום בוצעו בין השנים 2011-2012 בעוד האירועים בתיק "הולילנד" לגביו מתבקשת החפיפה התרחשו שנים ארוכות קודם לכן. מדובר "באירועים נפרדים" לשון ע"פ 1552/15 הנ"ל, אך כמבואר לעיל עדיין קשורות בטבורם.

מן מקובץ עולה, כי העונש עליו הוסכם בין הצדדים לפיו ירצה הנאשם 6 חודשי מאסר הינו כאמור סביר, אך עצם חפיפתו המלאה של העונש עם עונש המאסר בע"פ 4456/14 הופכת את העונש שאותו מבקשים הצדדים מבית המשפט לגזור, לעונש המצוי עמוק מתחת לרף הענישה הראוי, ואינו מתיישב עם עקרון ההלימה.

6. הכרעה

א. פסיקתו של בית המשפט העליון מנחה את הערכאות הדיוניות לכבד הסדרי טיעון בשל הנימוקים שפורטו לעיל, וביניהם עיקרון הוודאות, כיבוד הרשויות, חזקת התקינות העומדת לרשות, אינטרס ההסתמכות ועוד.

ב. על בית המשפט כמבואר לעיל לבדוק האם הסדר הטיעון לוקה ב"חוסר סבירות קיצוני" עד כדי אי יכולת לכבדו.

ג. פסיקת בית המשפט העליון שלאחר תיקון 113 לחוק העונשין קובעת כי חפיפת עונשים בעבירות נפרדות אינה מתיישבת עם עקרון ההלימה, וכי קיים צורך ב"הנמקה משכנעת" על מנת לחפוף עונשים, במיוחד אם מדובר בחפיפה מלאה.

ד. בפני בית המשפט לא הוצגה הנמקה משכנעת לפיה יש לחרוג מההלכות הנזכרות בפרשות גואל וואזנה הנזכרות לעיל. מוכן אני לקבל את טיעוני הצדדים ולפיהם, ראוי משלל סיבות להקל הקלת מה בעונשו של הנאשם, ואף האינטרס הציבורי מאפשר זאת בשלב הנוכחי. עדיין, מתקשה אני לקבל את הסדר הטיעון ולפיו אדם אשר חטא בשתי עבירות שיבוש חמורות מאוד לא ירצה ולו תקופת מאסר קצרה, במצטבר, בגין עבירותיו אלו, שעה שהצדדים עצמם מסכימים כי העונש הראוי בעניינו הינו 6 חודשי מאסר בפועל.

ה. משמעותו האמיתית של ההסדר היא שהנאשם לא ירצה עונש מאסר כלל בגין עבירות השיבוש ולזאת אין בידי להסכים.

ו. הואיל והתיקים שאת עונשיהם מבקשים לחפוף הינם תיקים נפרדים אך קשורים, אין מניעה לחפוף חלק מעונש המאסר.

ז. לטעמי, היה ראוי לגזור כי מחצית מהעונש בן ששת חודשי המאסר תרוצה בחופף והיתרה במצטבר, אך עם זאת, חזקה עליי הוראת הפסיקה שלא להתרחק מן המוסכם בהסדר הטיעון יתר על המידה.

ז. מספר אינטרסים מתנגשים בגזר הדין שבפניי. מחד, הצורך לכבד הסדרי טיעון מן הנימוקים אשר פורטו לעיל. מנגד, הוראת הפסיקה ולפיה אין לחפוף עונשים אלא במקרים מיוחדים, ולאלו נוסף אינטרס שלישי והוא האינטרס של אמון הציבור ולפיו אדם שחטא חטא כבד, ראוי כי ירצה עונש הולם.

האיזון בין האינטרסים המנוגדים מוליכני לקבוע כי הסדר הטיעון כפי שהוצג, סביר בקביעת אורך תקופת המאסר, המאסר המותנה והקנס, אך אינו סביר באופן קיצוני בבקשו לחפוף את מלוא תקופת המאסר עם עונש מאסר מתיק אחר.

ח. לא התעלמתי גם מן הפגיעה האנושה אותה ספג הנאשם לאורך 7 השנים האחרונות במעמדו, כבודו, ממונו, ובימים הקרובים אף בחירותו. נתתי משקל גם לקנס הגבוה אשר עליו סיכמו הצדדים.

בנסיבות העניין, וכמבואר לעיל, לא אוכל לקבל את כל רכיבי הסדר הטיעון אשר גובש בין הצדדים ואני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

1. 6 חודשי מאסר בפועל אשר ירצו באופן ש-30 ימי מאסר ירצו במצטבר לעונש המאסר אשר הושת על הנאשם בע"פ 4456/14 בבית המשפט העליון, ואילו היתרה תרוצה בחופף לאותו עונש.

2. 4 חודשי מאסר וזאת על תנאי למשך תקופה בת 36 חודשים שיימנו מיום שחרורו של הנאשם ממאסר, אם יעבור הנאשם משך תקופה זו את העבירה בה הורשע בתיק שבפניי.

3. קנס כספי בסך ₪ 50,000 אשר ישולם לא יאוחר מיום 1.6.16.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, א' אדר א' תשע"ו, 10/02/2016, בנוכחות הצדדים.